

Specialisering, der foregaar indenfor Lægevidenskaben, ogsaa gør det i højeste Grad ønskeligt.

Jeg kan for min Gruppes Vedkommende tiltræde Lovforslaget i det væsentlige. Jeg gør dog opmærksom paa, at naar det er foreslaaet, at Stridigheder mellem Læger og Kommuner, hvad ogsaa jeg antager kun saare sjældent vil forekomme, skal løses ved en Virksomhed af et Raad paa 6 Medlemmer, hvoraf 3 er Læger og 3 Kommunalrepræsentanter, plus eventuelt en Opmand, faar Lægerne efter den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 4, dog en noget svag Stilling, thi i det Tilfælde, at dette Raad, bestaaende af 6 Medlemmer plus Opmanden, træffer en Afgørelse, som ikke kan tilfredsstillende Lægerne, bliver Lægevirksomheden dog udøvet derved, at en Embedslæge tvinges til at udføre Kommunens Lægepraksis til den Betaling, der er vedtaget af Raadet, hvor altsaa netop det Spørgsmaal, som er et Stridsspørgsmaal, har været fremme, thi det kan ikke nægtes, at hvis de 3 Læger i Raadet staar overfor de 3 Kommunalrepræsentanter plus Opmanden, faar Lægerne for saa vidt en svag Stilling, som de ved, at hvis de ikke gaar ind paa det, der er vedtaget, bliver Lægepraksisen aligevel udført. Naa, Lægepraksisen maa selvfølgelig udføres, men det bliver altid en svag Stilling for den ene Part i Striden.

Med Hensyn til Sættelsen af dette Raad vil jeg bemærke, at efter min Mening anvender man saavel her som ved andre Voldgiftsdomstole et lidt forkert Princip. Man kan nemlig sige, at Domstolen bestaar af de to Parter Repræsentanter i lige Tal og dernæst en Opmand. Men derved har Voldgiftsdomstolen egentlig ikke en almindelig Domstols Karakter, idet de to Parter ganske naturligt bliver Advokater overfor Opmanden. Ogsaa her træder Opmanden kun til i det Tilfælde, at de 6 Medlemmer ikke bliver enige, og hvis der overhovedet opstaar Strid, bliver Forholdet vel nok det, at de 3 Læger staar paa den ene Side og de 3 Kommunalrepræsentanter paa den anden. Først naar Forholdet er dette, at 3 staar overfor 3, skal Opmanden efter Lovforslaget træde til. Deraf bliver Følgen, at Opmanden bliver Dommer og de to Parter hver med sine 3 Repræsentanter Advokater, og det er ikke Meningen med Sættelsen af en Domstol. Det vilde forekomme mig naturligere, naar en Domstol skal bestaa af f. Eks. 7 Mand, kun at lade de 4 repræsentere de to Parter, saa at altsaa

de 3 vælges udenfor Parternes Kred. Man var da mere sikker paa at faa en objektiv rigtig Løsning. Dette, at de fleste af Domstolens Medlemmer i Virkeligheden faar en Advokatstilling, er et svagt Punkt, ikke blot her, men i Almindelighed ved den Slags Domstole, og det undrer mig egentlig, at man ikke er kommet ind paa at faa Domstole sammensat paa en anden Maade. I Modsetning til det ærede Medlem, der talte først (Brorsen), skal jeg sige, at jeg anser det for rigtigt, at Opmanden bliver en Jurist. Man kan ikke sammenstille Forligsmandens Virksomhed med den Virksomhed, som vil tilkomme denne Opmand, fordi Forligsmanden jo træder til, medens de forskellige Parter forhandler med hverandre, og disse 6 Mand, der skal i dette Raad, er jo ikke Parter i den Forstand, som de vedkommende er det ved Arbejdsstridigheder. Altsaa, Karakteren af Opmandens Virksomhed er en helt anden end Forligsmandens. Men dertil kommer, at § 5 indeholder visse Bestemmelser, som medfører, at der skal træffes en endelig Afgørelse med blivende Retsvirkning, saa at de behandlede Sager ikke kan forebringes for Domstolene. Det er, forekommer det mig, i allerhøjeste Grad ønskeligt, at den juridiske Kundskab er med, naar saadanne Afgørelser skal træffes, men jeg vilde anse for naturligt, at det bliver Højesteret som den øverste af de kollegiale Retter, der til Justitsministeren indstiller den Mand, der skal være Opmand, hvis man altsaa vil fastholde det Princip for Raadets Sættelse, der her er givet.

Jeg skal endnu blot bemærke, at i Lovforslagets § 2 staar der anført, at „det til Dagpenge, Rejsseudgifter“ o. s. v. „for nødne Beløb bevilges paa Finansloven“, og det er nærmest som Medlem af Lønningssudvalget, jeg gør opmærksom paa, at Love af den Natur, i hvilke der findes Bestemmelser med Hensyn til Dagpenge, plejer at indeholde de Satser, der skal anvendes som Dagpenge, og at det ogsaa vil være ønskeligt, at noget lignende finder Sted her.

I øvrigt har jeg intet at sige til Lovforslaget, der, saa vidt jeg har set, er fuldt overensstemmende med, hvad Medicinalkommissionen har foreslaaet. Den Begrundelse, som gives for dette Lovforslag i Kommissionsbetænkningen og af Ministeriet i Fjor og i Aar, er af den Natur, at det forekommer mig, at Lovforslaget er modent til Gennemførelse. Forhaabentlig vil det ogsaa være muligt at lade det andet Lovforslag, som vi om lidt skal be-